Γ'.

ΤΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΙΔΙΟΦΥΪΑΣ Ἡ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Ἵνα λαός τις εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἱστορικὸν κόσμον καὶ καταλάβῃ ἰδίαν θέσιν ἐν τούτῳ, ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἵνα δημιουργηθῇ ὡς ἔθνος ἱστορικὸν ἤτοι ἔχον ἰδίαν ἱστορίαν καὶ ἰδιοφυᾶ ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν καὶ βίον ἱστορικὸν ἴδιον, *ἐθνικόν*, ὡς λέγομεν σήμερον, ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ὁ λαὸς οὗτος στοιχεῖα ἢ κεφάλαια ἰδιοφυοῦς ἀναπτύξεως ἱστορικῆς. Τρία δὲ κυρίως εἰσὶ τὰ πρὸς τοιαύτην ἀνάπτυξιν ἀπαραίτητα κεφάλαια, α') ἡ ἰδιοφυΐα τῆς ἀνθρωπολογικῆς φυλῆς, εἰς ἣν ἀνήκει, β') ὁ περιβάλλων τὴν ζωὴν καὶ τὸν βίον αὐτοῦ φυσικὸς κόσμος, ἡ ἰδιοφυΐα δηλονότι τοῦ κόσμου τούτου καὶ γ') στοιχεῖα ἢ κεφάλαια ἱστορικοῦ βίου ἢ πολιτισμοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐπὶ μέρους παρ' ἄλλου ἢ παρ' ἄλλων προγενεστέρας τυχὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ λαοῦ παραλαμβανόμενα.

τιακῶν Ἑλλήνων διὰ λόγους ὅλως ἰδιαιτέρους παρ' ἑκατέρῳ τῶν λαῶν τούτων, λόγους σφόδρα διαφέροντας ἀλλήλων. *Ἔθνος* ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ εἶναι λέξις ἠθικῶς οὐχὶ λίαν εὔηχος, σημαίνουσα οἱονδήποτε *σωρὸν ἀνθρώπων* ἢ *ζῴων* (ἔθνος *μελισσάων*, ἔθνος *μυιῶν*, *ὀρνίθων*, *χοίρων* παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ ἔθνος *ἀνέρων*, *γυναικῶν*. Καὶ τὰ ἐκ τῆς λ. ταύτης παράγωγα ἐπίθετα *ἐθνεῖος* = τοῦ *ἔθνους*, τοῦ σωροῦ, τῆς *ἀγέλης*, *ἀγελαῖος*, *χυδαῖος*, δὲν μαρτυροῦσι τὸ εὔφημον τῆς λέξεως). Καὶ λέγεται μὲν εὐφημότερον «ἔθνος λαῶν», καὶ *ἔθνος Ἑλλήνων*, ἀλλὰ μόνον περὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἑλληνικῶν φυλῶν, ὅπως καὶ τὸ Ἕλληνες κατὰ *ἔθνη* (*ἔθνος ἑλληνικόν*, ἔθνος *Ἑλλήνων* λέγεται μόνον περὶ τῆς ἰδιαιτέρας ἑλληνικῆς φυλῆς, ἧς τὸ ὄνομα μετεβιβάσθη καὶ εἰς πάντα τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὅπως καὶ *ἔθνος Ἀχαιῶν* λέγεται μόνον περὶ τοῦ ἰδιαιτέρου λαοῦ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαιῶν τῶν ἱστορικῶν χρόνων, οὐχὶ περὶ τῶν τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος τῶν *Ἀχαιῶν* τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων). Οὐδέποτε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν τῇ ὁλομελείᾳ αὐτῶν καλοῦνται ὡς νῦν «*ἔθνος ἑλληνικόν*», ἀλλὰ *Ἕλληνες* ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ *βάρβαροι*, ἢ Ἑλληνικόν (τὸ ἀντίθ. βαρβαρικόν) ἢ *Ἑλλάς*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ γένη τὰ βαρβαρικά: «Πολλὴ ἡ Ἑλλάς, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη» (Πλάτων), ἢ πρὸς τὴν «*ἄγλωττον*», τὴν μὴ ἔχουσαν γλῶσσαν ἢ τὴν βαρβαρόγλωσσον ἀνθρωπότητα (Σοφοκλῆς). Καὶ *τὸ ἐθνικὸς* δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς εἶναι περίπου ταὐτόσημον τῷ *βάρβαρος*. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι.

Ἐν δὲ τοῖς Βυζαντινοῖς χρόνοις τὸ *ἐθνικὸς* σημαίνει *εἰδωλολάτρης*. Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ καὶ σημασία τοῦ ὀνόματος προῆλθεν ἐκ τῆς τοῦ ἑβραϊκοῦ ὀνόματος *κογὶμ*=*ἔθνη*. Οἱ Ἑβραῖοι θεωροῦντες ἑαυτοὺς καὶ καλοῦντες περιούσιον ἤτοι *ἐκλεκτὸν* λαὸν τοῦ *Κυρίου*, τοὺς μὴ *Ἑβραίους* καὶ μὴ λατρεύοντας τὸν Θεὸν αὐτῶν ἐκάλουν *κογίμ* = *ἔθνη* μετὰ σημασίας τῆς αὐτῆς ἢ παραπλησίας πρὸς τὴν *τοῦ ἔθνος* ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ οὐχὶ εὔφημον σημασίαν τοῦ ὀνόματος. Τὸν ὅρον τοῦτον παραλαβόντες οἱ χριστιανοὶ Ἕλληνες παρὰ τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης διὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἧς ἐν τῇ ἑλληνικῇ μεταφράσει (τῶν Ο') τὸ ἑβραϊκὸν *κογὶμ* ἀπεδίδετο διὰ τοῦ *ἐθνικός*, ἐκάλεσεν ἐθνικοὺς πάντας τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὸν ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ ἀποκαλυπτόμενον Θεόν (οὐχὶ ὅμως καὶ τοὺς Ἑβραίους αὐτούς). Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ καὶ χρῆσις τοῦ ἐθνικὸς ἔπαυσε κατὰ μικρὸν ἐν τοῖς μετὰ τὴν Ἅλωσιν Κων)πόλεως χρόνοις, ἰδίως ἀφ' οὗ χρόνου οἱ Ἕλληνες περιῆλθον εἰς μείζονα πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ ἕνεκα τῆς τοιαύτης ἐπικοινωνίας πρὸς πολλαῖς ἄλλαις λέξεσιν, ἃς μετέφερον ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν εἰς τὴν Ἑλληνικήν, μετήνεγκον καὶ τὸ παρὰ τοῖς πολλοῖς Εὐρωπαίοις ἐν χρήσει national εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μεταφράσαντες αὐτὸ *ἐθνικὸς* καὶ δόντες αὐτῷ σημασίαν εὔφημον, οἵαν εἶχε τὸ national παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις, σημασίαν παρεμφερῆ πρὸς τὴν τοῦ *πάτριος*. Τὸ ἐθνικὸν λοιπὸν τοῦτο national=*ἐθνικὸς* εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν λογίων εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐπικρατῆσαν δὲ καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ ἐξηυγένισε καὶ τὴν λ. *ἔθνος* (ὅπως τὸ αὐτὸ national ἐξηυγένισε τοῦ Λατ. natio, ὅπερ ἐν τῇ